

22 214**Overeenkomst inzake sociale zekerheid tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van Nieuw-Zeeland; Wellington, 8 oktober 1990****Nr. 1 Herdruk³**

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 16 augustus 1991.

De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 16 september 1991.

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 9 augustus 1991

Ter voldoening aan het ter zake bepaalde in de Grondwet¹, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen de op 8 oktober 1990 te Wellington tot stand gekomen Overeenkomst inzake sociale zekerheid tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van Nieuw-Zeeland (Trb. 1991, 97)².

Een toelichtende nota bij de Overeenkomst treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

¹ Art. 91, (1), add. art. XXI, (1)(a) G.W. en art. 61,(3), G.W. 1972.

² Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

³ I.v.m. toevoegen van de termijn.

TOELICHTENDE NOTA

I ALGEMEEN

Op 1 januari 1990 waren sedert 1946 circa 48 500 Nederlanders naar Nieuw-Zeeland geëmigreerd. Bijna 20 000 Nederlanders zijn gedurende die periode vanuit Nieuw-Zeeland weer naar Nederland teruggekeerd.

Het aantal personen dat in Nieuw-Zeeland woont en de Nederlandse nationaliteit heeft, wordt thans op 30 000 geschat. Het aantal Nieuwzeelanders in Nederland is slechts gering. Nederlanders vormen na Britten de grootste Europese immigratiegroep in Nieuw-Zeeland.

Nieuw-Zeeland wenst in het kader van zijn huidige immigratiebeleid jaarlijks ten minste 1 000 Nederlanders toe te laten.

De betrekkingen tussen Nederland en Nieuw-Zeeland op het gebied van de sociale zekerheid waren tot nu toe nauwelijks geregeld. Tussen beide landen bestaat slechts de op 16 oktober 1950 gesloten Migratie Overeenkomst (Trb. 1951, 10), waarin onder meer is bepaald dat Nederlandse emigranten die zich in Nieuw-Zeeland vestigen, op gelijke wijze als Britse onderdanen van het Nieuwzeelandse sociale zekerheidsstelsel kunnen profiteren. Door het ontbreken van nadere afspraken kunnen personen die in Nederland dan wel in Nieuw-Zeeland wonen c.q. hebben gewoond en/of gewerkt alleen ingevolge de nationale wetgevingen van beide landen hun sociale zekerheidsrechten realiseren. Dit heeft voor Nederlanders die naar Nieuw-Zeeland zijn geëmigreerd tot gevolg dat zij slechts op grond van opgebouwde rechten krachtens de Algemene Ouderdomswet aanspraken kunnen ontlenen. Voor wat betreft de Nieuwzeelandse wetgeving zijn de belemmeringen nog groter. Niet alleen verliest men in geval van vertrek zijn aanspraken op een eventuele uitkering ook reeds ingegane uitkeringen werden tot 1 april 1990 bij langdurig verblijf in het buitenland ingetrokken. Sedert 1 april 1990, is dit exportverbod van uitkeringen, althans voor ouderdomspensioenen waarop men bij vertrek reeds recht had, enigszins verzacht. Voorts kent de Nieuwzeelandse wetgeving wachttijden voor bepaalde uitkeringen. Ook worden gelijksoortige uitkeringen ingevolge een buitenlandse wetgeving in mindering gebracht op de uitkeringen waarop men eventueel in Nieuw-Zeeland recht heeft. Het is duidelijk dat gelet op de wetten in de beide landen aanzienlijke manco's in de sociale verzekeringspositie van tussen Nederland en Nieuw-Zeeland migrerende personen kunnen ontstaan.

Het thans gesloten Verdrag beoogt in een aantal van deze manco's te voorzien. Het berust op de volgende algemene beginselen en uitgangspunten:

- gelijke behandeling van elkaars onderdanen bij de toepassing van de nationale sociale zekerheidswetgeving;
- gelijkstelling van geboorteplaats en in geval van ouderdomspensioen ook van woonplaats, voor zover een wetgeving voor de opening van het recht op uitkering die voorwaarden stelt, alsmede samenstelling van verzekerings- en/of woontijdvakken die in beide landen zijn vervuld of doorgebracht indien voor het recht op uitkering een wachttijd bestaat;
- behoud van aanspraken en van uitkeringsrechten in geval van vestiging in het andere land.

Het materiële toepassingsgebied van het Verdrag strekt zich uit tot de sociale zekerheidsregelingen voor ouderdom, overlijden en invaliditeit. Voor een regeling met betrekking tot kortlopende uitkeringen bestaat gezien de afstand tussen Nederland en Nieuw-Zeeland geen noodzaak.

Onderstaand wordt een toelichting gegeven op verscheidene bepalingen van het Verdrag. Een overzicht van de Nieuwzeelandse wetgeving inzake sociale zekerheid is als bijlage bij deze nota gevoegd.